

LA ESQUELLA DE LA TORRATXA.

ADMINISTRACIÓ
Y
REDACCIÓ
CARRÉ NOU DE S. FRANCESC
núm. 27, pis 2.^{on}
BARCELONA.

PERIÓDIC SATÍRIC, HUMORÍSTIC, IL·LUSTRAT Y LLITERARI.

DONARÀ AL MENOS UNS ESQUELLOTS CADA SENMANA.

PREU DE SUSCRIPCIÓ.
FORA DE BARCELONA
cada trimestre
ESPANYA, 8 rals.
CUBA Y PUERTO RICO, 10.
ESTRANGER, 15.

2 CUARTOS CADA NÚMERO PER TOT ARREU.

UNA AVENTURA.

Jo era molt jove y además molt ignoscent: no es estrany que m' enganyès.

¡Era tan guapa!

Quan ab sos ulls negres com fosca nit d' hivern me miraba; quan m' ensenyaba somrient sas dents que enveja haurian dat á las perlas, esmaltadas y realzadas per lo march que formavan sos llabis de grana; quan sa má fina y delicada 's posaba sobre ma boca per privarme de dirli alguna gatada, jo perdia 'l mon de vista y remontanse ma imaginació per los camps de la fantasía, m' oblidava de tot lo de aquest mon.

¡Era tan guapa!

Bastaba que 'm mirès per caure á sos peus esclau. ¡Era molt ignoscent!

Feya un mes que 'ns juravam amor etern.

Un mes de continuat idili; un mes de ilusions.

Ella era modista cusidora en blanch y trevallaba á casa seva.

Una nit que no m' esperava, pues haviam quedat que no hi aniria, mogut per inspiració estranya, vaig pendre la capa y cap allí falta gent.

Pujo sense respirá 'ls quatre pisos que debian portarme al costat de ma estimada; trobo la porta oberta y un murmul suau de confusa conversa 'm deté y escolto.

—No hu creguis—deya ella—es un papanatas y m' estima muy fuerte.

—Pues mira—respon una véu que per son metall me va semblá d' home—no quiero ver á ese palomino por aquí, porque el mejor dia de un sablazo lo dividio.

Las camas me feyan figa. Alló era més de lo que podia esperar. Se tractava d' un home de sabre.

Apesar de tot, escolto.

—No seas tontu—deya la pérvida—ya sabas que no amo mas qu' á tú.

—¿De veras? Entónces me vas á dar un beso.

¡¡¡Llamp del cell!!!

Aixó si que nó,—vaig pensar—y 'm fico dintre la sala en lo precís moment en que un soldat de caball posaba 'ls pels del seu bigoti de respall sobre 'ls llabis de rosa de ma estimada.

Moment d' efecte teatral.

Ella al véurem, no sab com ferho per desmayarse.

Ell, bufa de primer: després tús molt fort y ensenyantme un puny com lo cap de una criatura 'm diu ab veu de lleó costipat:—Es V?

Crech que no vaig dir rés.

M' agafa pèl bras com si fós una nina de cartró m' acompanya á la porta y 'm diu.

—¿Quiere V. salir entero ó en pedazos?

La indirecta era molt espressiva.

Vaig dirigir la vista á la pérvida qu' estava desmayada..... d' un ull, y vaig toca 'l dos embosantme del revés en la capa.

Al arrivá á casa una llágrima de foch me vá escaldar las galtas. No volia creure lo qu' habia vist. Me semblava impossible que fos veritat.

Pero, no era un somni, no.

Hasta hauria pogut palpá 'ls bigotis al soldat de caball..... si ell s' hi hagués prestat.

Pérvida, ingrata, cruel.

—Senyora,—li vaig escriure—'m proposo olvidarla; no 's recordi may més de que l' he estimada en aquest mon: hasta l' altre.—Corneli Refiat.

No l' he vista més: no vull que m' en parlin y pèl carré no 'm miro á las modistas que sè que son cusidoras en blanch.

P. M.

CONVERSA.

Qui tot dia vá bonich
ó es molt pobre ó es molt rich.

—Alante Quico.

—Salut.

—¿Que tens de mi alguna ofensa?

—Ay caratsus, noy, dispensa no t' havia conegut.

¡Com vás vestit de senyó si avants érats menestrell...!

Te deu anar bé.

—No, mal.

—No t' entench.

—Ni m' entench jo.

Com ja sabs, mé vaig casar ab una dona bonica

un xich més dropa que rica y al poch temps vam naufragar.

Jo un bon reconet tenia y sabent gastar la Paula,

te dich que á la nostra taula era Nadal cada dia.

Si algun cop l' hi deya:—«Dona, cordura, que tot s' acaba, molt distreta contestaba:

«Per mi, turróns de Jijona.»

Quan ja no 'm quedavan calsas me vaig asligi... ella may,

¿no veus dona que...?

—Aixó ray,

passarém monedas falsas.

Gracias al seu poch judici y modo de gobernar

en poch temps nos van portar

en un carretó al hospici.

A mi no 'm van pas volgué

perque estava roig y grás

y vaig dirme:—¿Que farás?

Soch tant dropol... Captaré.

No podia de cap modo

anar y un senyó apiadat

tots los estreps m' ha tapat

donantme aquet sobre-todo.

L' altre dia un senyoret

va dar-me aquest barretot,

y are 'm diu algun xicot:

—¿Ahont vas ab aquest barret?

Ja tens clara la qüestió,

tot lo que tinch ho duch sobre,

vet' aquí com sent un pobre

arribo á semblá un senyó.

PERICO MATALASSÉ.

UNA TEOGONIA JAPONESA.

Estudiant m' estava l' altre nit varias obras mitológicas orientals, y sense saber com vaig posarme á pesar figas.

¡Cosa estranya! Vaig somiar nada ménos qu' era Mikado del Japon y que inspirat per Honk Fu Fu (l' Esperit sant Japonés) escribia la teogonia, es á dir la manera com del seu Deu n' havian sortit la Creació y 'ls primers homes.

Una colla de creyents, vulgo papa-natas, escribian pléns de dalé lo que jo 'ls dictava, que no semblava sinó que feyan dibuixos per vanos.

Vels' hi aquí lo que vá comunicarme l' inspiració celeste:

En lo principi del tot lo Tot ja hi era tot. Y tot estava dins del Tot y res estava fora del Tot. ni res era res en sense 'l Tot.

Lo Tot estava casat ab la Tranquilitat, y com l' inconstancia es la lley de tot, lo Tot se vá cansar de la Tranquilitat á causa de lo estéril de l' unió ab ella.

Y vá abandonar-la y vá comensar á moure 's. Y del Tot va anar sortintne tot.

Lo primer que vá sortirne van ser los Terrenos, estérils com lo desert, durs com las rocas, arenosos com la platja.

Veyent lo Tot qu' estavan sols, vá criar las Ayguas, se ván enamorar dels Terrenos y 's van estendre sobre d' ells.

Y ¡cosa estranya! las Ayguas varen quedar fecundadas y 'ls Terrenos també.

Los Terrenos varen parir las plantas; las Ayguas van concebí 'ls peixos; pero no 'ls van parir perque encare 'ls portan dintre.

Veyent lo Tot que ja s' havian fecundat mútua-

ment, vá separar las *Ayguas dels Terrenos*; pero 'ls *Terrenos* sols estavan tristos; y las *Ayguas* solas bramavan.

Lo *Tot* llavoras vá enviar l' ayre perque calmès las *Ayguas* y acariciès los *Terrenos* refrescantlos lo foch en que s' abrusavan.

Y 'ls *Terrenos* van voler produhir sers com los de las *Ayguas* y las *Ayguas* sers com los dels *Terrenos*; y las *Ayguas* varen tenir plantas y 'ls *Terrenos* animals.

Pero tot aixó fins aquí passava á las foscas.

Llavors lo *Tot* compadescut de tot vá crear la llum.

L' *Aire* vá tenirne celos al sentirse atravesat per ella y la vá dividir y la vá deixar en suspens.

Y 'ls trossos de llum en suspensson lo Sol, la Lluna y las *Estrellas* qu' encare rodan pèl seno del Ayre.

Pero 'l *Tot* vá veure qu' en lo mon encare no hi era tot.

Y 's vá proposar fer l' home; pero tot se l' hi vá oposar.

Y 'l *Tot* triufant de tot vá fer l' home ab una mica de tot.

Per aixó es que l' home pot saberho tot y pot ferho tot y tètotas las virtuts y tots los vicis.

Després, de la Tranquilítat perduda vá ferne la dona; per aixó la dona es l' obra de la perdició y allí ahont ella reyna no hi ha tranquilítat possible.

Aquest primer home vá engendrar varios fills.

L' un, un dia de alegría y vá sortir groch com lo sol, y es de la rassa predilecte, la rassa groga.

L' altre, un dia de mal humor y vá sortir negre com la nit, y es de la rassa negra.

L' altre, un dia de rabia y vá sortir de color d' argila, tot vermellench, y es de la rassa americana.

Y l' altre, un dia d' espant y vá sortir blanch com la cera, y es de la rassa europea.

Aquí estava de inspiració divina quan la llum del sol me vá despertar y vaig veure que tot era mentida.

P. G.

TEATROS.

DE DIJOUS Á DIJOUS.

Senmana monótona, sense lances, sense novedats.

Si 'ls empresaris no s' espavilan lo públich se dormirán. Hi ha que advertir que 'l públich es un mónstruo que menja molt, que tèt molt bon paladar y que l' hi agrada canviar de plats.

Al Principal l' hi han donat *Crispino y Mignon*, *Mignon y Crispino*, dugas óperas que surten bastant rodonas. En la *Mignon* ha debutat ab lo paper de *Filina* una Madame Derval que havia cantat ab éxit á París: tèt la corda aguda y la baixa bonas; la mitja algun tant angulosa; no obstant se 'n surt bastant bè, y quan s' haja familiarisat ab lo públich de Barcelona, no dubtem pas que aquest l' apreciará.—En las funcions dramáticas s' han estrenat una sèrie de pessas que han sigut aplaudidas: *Mercurio y Cupido*, *El nudo morrocotudo*, *El otro yo*, *Noticia fresca*. En Riquelme y la Fernandez, com sempre, se n' han emportat la palma.

S' está preparant l' estreno de *L' ombra* per la senmana entrant.

Al Liceo, com al Principal, dugas óperas han fet lo gasto: *Rigoletto y Favorita*, *Favorita y Rigoletto*. Lo dijous havia d' estrenarse *Dinorah*, y quan escrich aquestas rallas me preparo per assistirhi.

A *Romea* 'l repertori de 'n Pitarrá y alguns beneficis á favor de determinats actors.

A *Novedades*, *Lo full de paper* que cada dia agrada més —Dissapte 'l benefici del primer actor Sr. Tutau, ab un' obra del autor del *Nudo gordiano*: *Maldades que son justicias*. No hi fallará gent.

Al *Espanyol* han estrenat un espectacle nou: *La màgica bufeta* de 'n Baruta. Res los diré ni del llibret ni del espectacle: es una funció de diumenje á la tarde, molt barata, y la crítica no ha de ser exigent, quan se tracta de donar més de lo que 's reb.

Ja han comensat los balls de màscaras: dissapte passat al Circo, lo dissapte d' aquesta senmana al Circo y al Liceo. Si no 'ls basta la cara que tenen, se la cubreixen ab una màscara y á ballar y á divertirse.

Un consell: vajin alerta á ser massa complacents.

Un amich meu vá creure 's que havia fet una gran conquista, vá dur á la mascarita al restaurant, l' hi vá pagar un sopar que fins vá haberhi *champagne*, y després vá trobarse que la senyora dels seus pensaments era 'l seu aprenent, que s' havia vestit de dona, perque no tenia prou quartos per comprar una entrada de *caballero*.

Ab aixó, alerta.

EPÍSTOLA. (1)

(DE J. M. BARTRINA)

Traducció.

Fabi: 'm demanas consells que serveixin pera guiarte del mon en los combats vells; y consells vaig á donarte, ¡si tú 't recordessis d' ells!
¿Será aixis? ¡Oh, no! ¡Qui ignora la gran vritat que atresora lo vers, que no crech que olvidi, aquell de *Video meliora sed.....* etcétera, d' Ovidil

Al menys, pera anar segú, créu lo que 't dich aquí avall: no estimis may á ningú, més que aquell que veurás tú quan miris á algun mirall.

Sigas bondados y humá, fuig del faust y fullaraca y ves, com tot' hom hi vá, ab lo cor sempre á la má..... y la má á n' á la butxaca.

Créu en Deu y hasta en la dona. ¡Lo creure es cosa tant bona! Aquell que 's deixa aná al mar si acás la fé no l' abona may no sabrá de nadar.

No tinguis libre opinió perque sino disbaratas: ténla baix l' advocació de Sant Éxit, lo patró de las personas sensatas.

Qui més crida qu' es sagrada, santa, la vida privada, es fácil tinga eixa vida, imparcialment judicada, més que privada, prohibida.

Aixó es molt cert, pero tú no te metas en dibu— ni en saber *vidas age*— com diu un, y 'l qu' has de fé es envials á Belcebú.

Si no 'u fessis, ton error tèt durá més d' un perance, puig sempre anhela en tal trance tenir un lance d' honor lo qui tèt l' honor... de lance.

Si acás fos ta consellera la pobresa, mon martiri, no la creguis si 't diguera: «Sigas honrat de manera que no vaga á presiri.»

«Has d' apendre la moral llegint lo códich penal.» «Graba dintre del teu front que 'l mal, 'vuy dia, no es mal fins que se 'n entera 'l mon.»

Ton propi ser estudiar tèt recomano y no en vá: si t' estudias arribar podrás prompte á despreciar á tot lo género humá.

Emplea la adulació, mes no 'u fassis á mans plenas; un sol ¡oh! d' admiració basta á enlluernar sis dotzenas de reys de la creació.

En fi; fes per ser virtuos y tant dols com puga cabre; no vulguis jamay fer l' ós, sigas ab tots bondados y aprén bè de tirá 'l sabre.

C. CUMÁ.

ESQUELLOTS.

Apenas comensa l' any, encare 'l que acaba de neixe no s' ha jugat la primera de las dotze cartas de que 's compon lo joch, ja riu y bromeja, ja salta y brinca, ja 's tapa la cara ab una màscara, ja se 'n vá al Liceo ó al Circo, ja 'l tenen donant esbronchs y pitradas, y fent cada tercerilla qu' ensorra l' empostissat.

Quinze dias endarrera, era un noy ignoscent qu' encare posava las sabatetas al balcó y 's creya de bona fé que 'ls reys de l' Escuder eran los reys verdaders que van pèl mon á portar bobons y juguinas á las criaturas que fan bondat.

En quinze dias passa de l' infancia á la juventut, de l' ignocencia á la malicia: dels caminadors á las calaveradas.

Un any tant precós per forsa tèt de tenir una mala vellesa.

Bè podém dirli desd' are:—Minyò, minyò, que 'n durás poch de capellans al enterrol...
* * *

(1) De la colecció poética titulada *Algo*; llibre originalíssim y precós que ha meregut la atenció de fola la premsa d' Espanya.

Lo Sr. Bisbe dias endarrera vá publicar una pastoral.

En ella 'ns feya saber que no pot dormi y que no tèt gayre gana.

Pues veji la diferencia que hi ha entre un periodista y un prelat.

Nosaltres lo que no tenim es pá, y al veure que no passa res de nou y que alló que passa es precisament lo que no podém dir, lo que 'ns sobra es son.
* * *

Un concell amistós;

¿Vol dormir? Llegeixi 'l *Correo catalan*. Es probat.

Una missió com tantas altrás vá anar á predicar al poble de Monpalau, provincia de Lleyda.

Y en un sermò varen dir los misionistas que tenian facultats del bisbe y del papa per absoldre qualsevol pecat.

Una sola autorisació 'ns falta, van anyadir, autorisació per perdonar al que compra y molt menos al que llegeix la *Campana de Gracia*.

¡Qué volen que 'ls digal

Repasant la Doctrina cristiana hi trobat un manament de la lley de Deu que diu:—«No llevarás falsos testimonis ni *mentirás!*»

En cambi no n' hi he trobat cap que diga:—«No llegirás la *Campana de Gracia*.»

En aquest temps en que falta la feyna, creyém fer un verdader obsequi á las classes treballadoras, fent saber qu' en la carretera del Cabás á Organyá, provincia de Lleyda, s' admeten jornalers de totas classes y matxacadors de pedra á préu fet.

Lo mateix ne colocarán cent que mil.

Dirigeixinse pèl cas á D. Federico Mumbrú, carrer de Corts número 293, de 4 á 5 de la tarde.

Y creguin que estém molt més contents regalantlos aquesta noticia, que un xiste de punta.

Dugas paraulas de la gramática parda:

Fidelitat: Sustantiu comú que 'n es bèn poch.

Batalla: Loteria que per comte de tirar números tiran balas de plom.

Noticias edificants:

Lo bisbe de Tortosa en uns funerals que á Castelló, feyan en sufragi del ánima del general Espartero, vá negar lo permis que se l' hi havia demanat per pronunciar una oració fúnebre en elogi del difunt.

—A Ulldecona s' havia construít un cementiri destinat á rebre 'l cos dels que moren fora de la religió catòlica.

De la nit al demati lo cementiri no catòlich de Ulldecona vá apareixe completament devastat.

—A Barcelona al passar una senyora per la plassa del Pi 's vá veure al costat un capellá que sortia de l' iglesia, y que arrastrat sens dupte per un rapto de amor al próxim, l' hi deya paraulas dolsas que ni Don Juan Tenorio quan s' entretenia ab D.ª Inés.

Gracias que al ser al Plá de la Boqueria la avergonyida senyora l' hi vá moure un vol, y 'l galant ab sotana 's vá escorre.

Y vagin sumant, que de cosas aixis ne podrian contar fins á la alsada de un campanar.

Segons las nostras noticias lo dissapte que vé si no hi ha cap encontra, tornarà á repicar la *Campana de Gracia*, t'empada com sempre.

Benvinguda sigal

Una esquerdá, un pegat, quinze dias de repós y torna á quedar com nova.

Segons sembla aquest any los tocinos l' han donada ab estar atacats de triquina.

La triquina es un animal petit, imperceptible que produheix la ténia y altres horribles malalties.

Aquest dia un demanava á la fouda un parell de tallis de llomillo.

—¿Ab que 'ls vol? preguntava 'l mosso. ¿Ab monjetas?

—No senyor, responia: pórtime 'ls ab microscopi.

A Madrit han posat prés á un capitá d' infanteria.

¿No saben per qué?

Senzillament perque estava casat ab sis donas,

Y encare diuben que á la presó hi van compareixe dugas mares ab las sévas fillas á las quals havia dat paraula de casament.

De manera que si 'l deixan un parell de dias més era capás de quedar casat ab vuit, y fins de casarse ab Ronda y ab Cristina.

* * *

Ja veurán com á un home tant útil per la propagació de l' especie l' hi farán pagar molt caras aquestas probas de tenir un cor tant gran, tant sensible, tant amorós.

¡Qué volen que 'ls digal

Jo á un capitá d' infanteria aixis lo nombrava de cop y volta capitá general.
Al menos ha demostrat que sabia *fer conquistas!*

Ja 'u deuen saber, perque tot Barcelona 'n parla. Tenim un pianista de cap-d' ala.
En Cárlos G. Vidiella, jove de 23 anys, que acaba de arribar de Fransa y Alemania, y que es una verdadera notabilitat, tant que 'ls seus admiradors l' anomenan lo Rubinstein espanyol.

Dos concerts ha donat, un al Ateneo libre y un altre al Ateneo Barcelonés. En cada un d' aquests dos concerts vá obtenir un triunfo d' aquells que se 'n contan poch. Ningú vá deixar d' admirarlo, ningú vá deixar de aplaudirlo.

Si 'm diuen que tèn en Vidiella, 'ls respondré que ni jo m' ho esplico.

Jo no hi sentit may lo piano respondre tant bè á las mans del home.

Alguns diuen que 'l nostre paísá té uns dits molt ágils, una pulsació molt justa, un pedal com ningú. Será veritat; pero sobre aixó tèn un bon gust, un sentiment, una expressió, s' identifica tant bè ab las obras que executa, que al sentirlo s' olvidarán de tot lo d' aquest mon, sentintse elevats á las esferas ideals del art diví.

S' está preparant un concert públich que 's donará la semana entrant en lo Teatro del Circo. No deixin de anarhi, y no 's descuidin. Si volen localitats passin per ca 'n Lopez.

Un altre robo de devocionaris.
Aquesta vegada ha tocat á ca'n Subirana del carrer de la Porta-ferrissa.

Aixó es un consoll
Ab los devocionaris de ca'n Mañá, los lladres no 'n tenian prou per convertirse y han clavat falconada á un' altra llibreria.

Ja 'u véu lo *Correo catalan*: sempre incansables en lo camí de la devoció.

Paraulas de un missionista á Granollers:
«Las criaturas y las donas ja venen á la iglesia; pero per arrastrarhi 'ls homes, seria necessari un tronch de tres mulas.»
¡Quina imatge més poética, més conmovedora y més cristiana!

Demá diumenje á dos quarts de onze del demati comensa en l' Ateneo barcelonés, sobre 'l café de las Delicias, una série de conferencias dedicadas á la classe obrera. Anirán continuant tots los diumenjes.
La conferencia es pública, sense necessitat de invitació.

Está encarregat de la primera D. Manuel Angelon que dissertará sobre 'l *passat, lo present y 'l porvenir de las classes treballadoras.*

Creyém que la concurrencia será numerosa, siquiera al considerar que aquella casa que havia sigut fins are refugi de l' intolerancia, obra 'ls ulls y comprén lo bon sentit, dedicantse á la ilustració popular.

A Sant Llorens de Morunys tenen un arcalde que val un' India.

Comensa per negar al joves permís per fer balls ab orquesta, y acaba fent sortir al agutzil pels carrers ab una campaneta á las mans, lo qual vol dir que tots los vehins del poble tenen que resar un *pare nostre* per las ánimas.

¡Qué volen que 'ls diga!
Los joves d' aquell poble per ara no ballan; pero 'm sembla que algun dia la ballarán.

Sobre la nova lley d' imprenta:
Suspensió, supressió, multa; si la llegeixen no sentirán res més que aquestas paraulas.

Un quinto andalús que sentia llegir l' ordenansa, cansat de que cada article deya: *Pena de la vida, será pasado por las armas, etc.*, al últim vá interrompre al sargento exclamant:

—Azucche ozté y perdone, mi primero.
—¿Qué se le ofrece á Vd?
—Puez ze me ofrece que con decirnoz que er zordao vive de milagro ze podría ezcuzar toda eza letura.

CANTARS.

Unas calsas de tot temps,
un pá sech, dos pams de casa
y uns... cinquanta mil durets
per passar la vida 'm bastan.

J. K.

Dius qu' era un jorn que plovia
que 't vaig jurá' etern amor:
com que 'l dia estava núvol
també un xich n' estava jo.

D.

Las intencions que 'm demostras
son més puras, son més claras,
que l' aygua del demati
quan ja t' hi has rentat la cara.

J. K.

QUÈNTOS.

Conseqüencias de certs anuncis.

Un maño que se las pensava totas, un dia vá anunciar lo següent.

«¡GRAN SECRET! A qualsevol que envihi quatre rals en sellos de franqueig á D. Fulano de tal, se l' hi donará 'l secret per poder escriure sense necessitat de ploma ni de tinta.»

Un dependent d' escriptori, desitjós de coneixe una cosa tan pasmosa, vá enviar los quatre rals en la forma indicada.

Al cap de dos dias vá rebre la contestació.

La contestació deya:

«Si vol ahorrarse la tinta y la ploma, escrigui ab llápis.»

Un altre havia anunciat que al que l' hi remetés un parell de pessetas l' hi enviaria un remey segur pels ulls de poll.

«Lo remey més radical, deya contestant á un que l' hi havia dirigit la consulta, consisteix, si 'ls ulls de poll son molt grossos, en tallarse 'ls dits del peu.»

Y si necessita 'ls instruments més útils per practicar l' amputació, jo 'ls hi puch remetre. Son de la mèva invenció y costan déu duros pagant adelantat.»

A un pescador de canya que pescaba sense posar res al esquè, l' hi deya un amich:

—Pero com vols que 'ls peixos vingan si no 'ls enganyas?...

—Pues per aquesta rahò no poso res al esquè; perque tinch conciencia y no m' agrada enganyar á ningú.

Arriba un home de molta forsa á casa de un ferrer y l' hi demana que l' hi ferri 'l matxo.

Lo ferrer fá la ferradura, l' home la demana, se la mira, l' examina, y diu:

—¡Aixó son ferraduras!

—¿Que tèn? exclama 'l ferrer.

—Teniu, diu l' home de la forsa y apretantla ab las mans la parteix en dos bossins.

Lo ferrer sense inmutarse exclama:

—Ne farém un altre.

Y 'n fabrica un altre quatre vegadas més groixuda.

—Aquesta está bè.

Ferrat que fou l' animal, l' amo d' aquest pregunta:

—¿Quan val la ferradura?

—Un duro, respon lo ferrer.

Aquell l' hi dona.

Y 'l ferrer mirantse 'l y examinantlo, exclama:

—¿Aixó son duros?

—¿Que tèn? diu l' altre.

—Teniu, exclama 'l ferrer y apretantlo ab las dos mans ne fá dos bossins.

L' amo del matxo, l' home de la forsa, l' hi diu:

—Sino perque veig que teniu més punyo que jo; de una trompada 'us estabellava.

EPIGRAMAS.

Un empresari ignorant
veyent ab gran desconsol
que 'ls violins tocavan molt
y 'ls trompons de tant en tant
Vá exclamar.—Aixó vá mal:
que tothom hi fongui 'l greix,
que toquin tots lo mateix
ja que á tots los pago igual.

J. R.

Está casada l' Alicia
ab un home molt formal:
incapás de ferli mal,
no l' hi fá may cap carícia.
Y ella ab disgust é interés
l' hi diu posant cara trista:
—Goberna menos Batista,
y reyna una mica més.

P. DEL O.

SOLUCIONS

A LO INSERTAT EN L' ÚLTIM NÚMERO.

1. XARADA 1.ª—Xarada.
2. ID. 2.ª—Cupa.
3. SINONIMIA.—Bot.
4. ANAGRAMA.—Amar, rama, mara, arma.
5. MUDANSA.—Cinta.—Pinta.—Tinta.
6. TRENCA-CLOSCAS.—Castelar.
7. GEROGLIFILH.—Com més pobres més puntosos.

TRENCA-CAPS.

XARADAS.

I.

Crech que res vol dir *segona*,
més en plural, t' ho dich jo,
trobarás qu' es estació
de la via de Girona.
Y *prima tersa* vegada
que passo per tal poblot,
trist recort tinch de la *tot*
qu' avants era ma estimada.

CÒMICH D' HORTA.

II.

Una noya *tres* doblada
que viu en lo *hu segona*,
ella *tot*, com una dona
per acertá una xarada.

PAU SALA.

MUDANSA.

A *tot* tinch un gran disgust
perque al café vaig anar
y un *tot* ne vaig demanar
que *tot tot* tenia gust.

FASA-GRIS.

SINONIMIA.

Sempre que vé Pascua *tot*
recort tinch de quant soldat
perque á *tot* que n' es Ciutat
me va fer mal una *tot*.

J. M. AGUILETA.

TRIANGUL.

.
.
.
.

Omplir los pichs ab lletas que llegidas horizontal y oblicuament digan: la 1.ª ratlla lo que tenen las sarsuelas, la 2.ª lo que hi ha en las cartas, la 3.ª lo que son molts homes, la 4.ª un animal, y la 5.ª una consonant.
NOY MACO.

TRENCA-CLOSCAS.

Ungria.—Espanya.—Valencia.—Quint.—Dinamarca.—Oviedo.—Escocia.
Colocar estos noms ab columna de modo que digan lo nom d' un poeta.

EL FIERO NASSON.

LOGOGRIFO NUMÉRICH.

1	2	3	4	5	6	7	8	9
1	2	4	5	6	7	3	2	
1	2	3	8	7	8	9		
1	5	3	4	9	6			
1	9	3	4	7				
6	7	4	5					
2	3	5						
1	9							
9								

1.^a Es un animal; 2.^a nom de dona, 3.^a lo mateix, 4.^a lo qu' es bo per distreure's, 5.^a una cosa per portar aigua, 6.^a un altre nom de dona, 7.^a lo mateix, 8.^a un animal, y 9.^a una lletra.

MISERIA FAM Y C.^a

GEROGLÍFICH.

NOYA... 1000 LOT

T T'IMO

NI

Q E L

PA PPP

Crit

ROBESPIERRE.

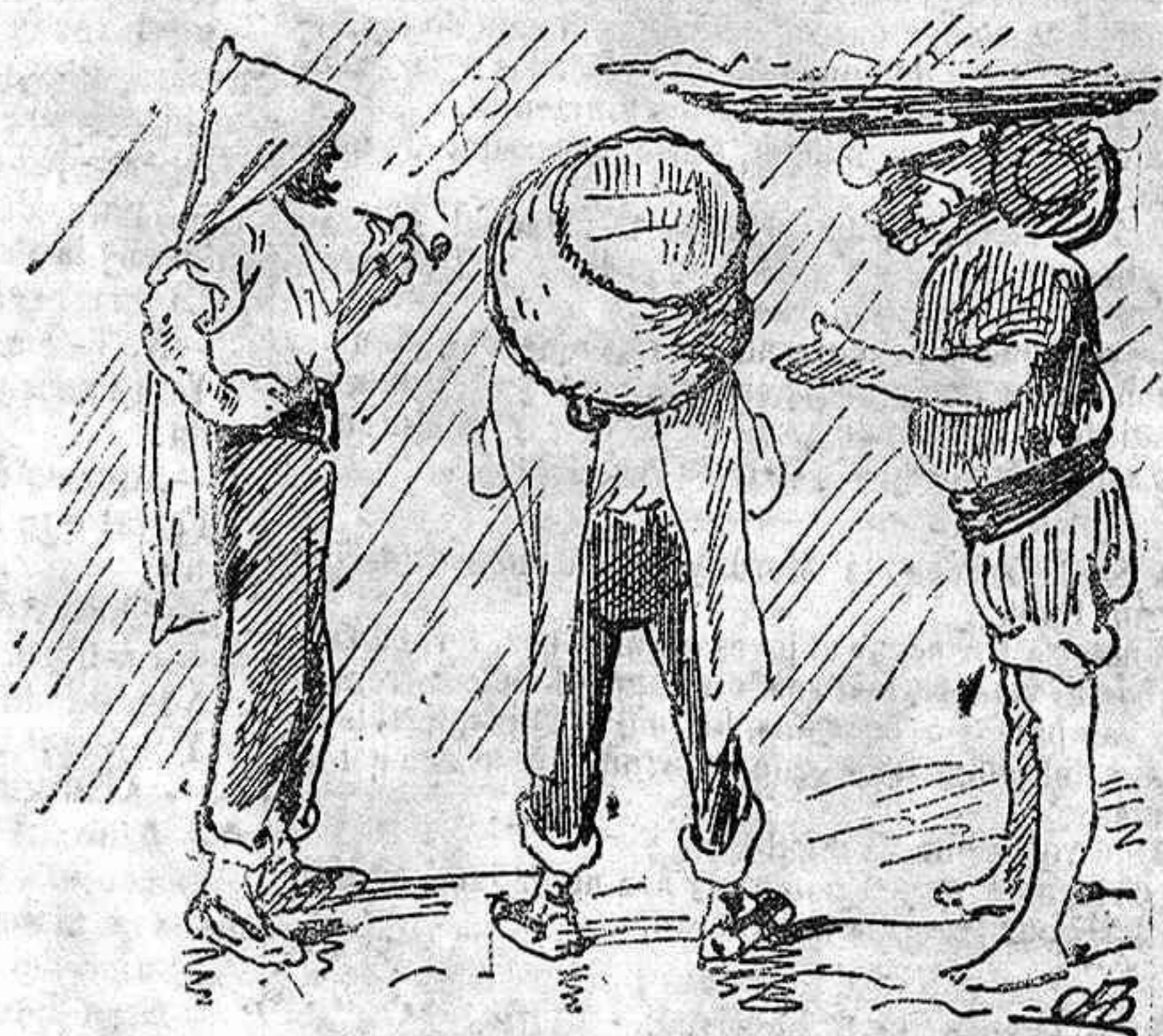
LO QUE SURT QUAN PLOU.

Qui per carta de mes.

Qui per carta de menos.

Pero aixó sol ho compensa tot.

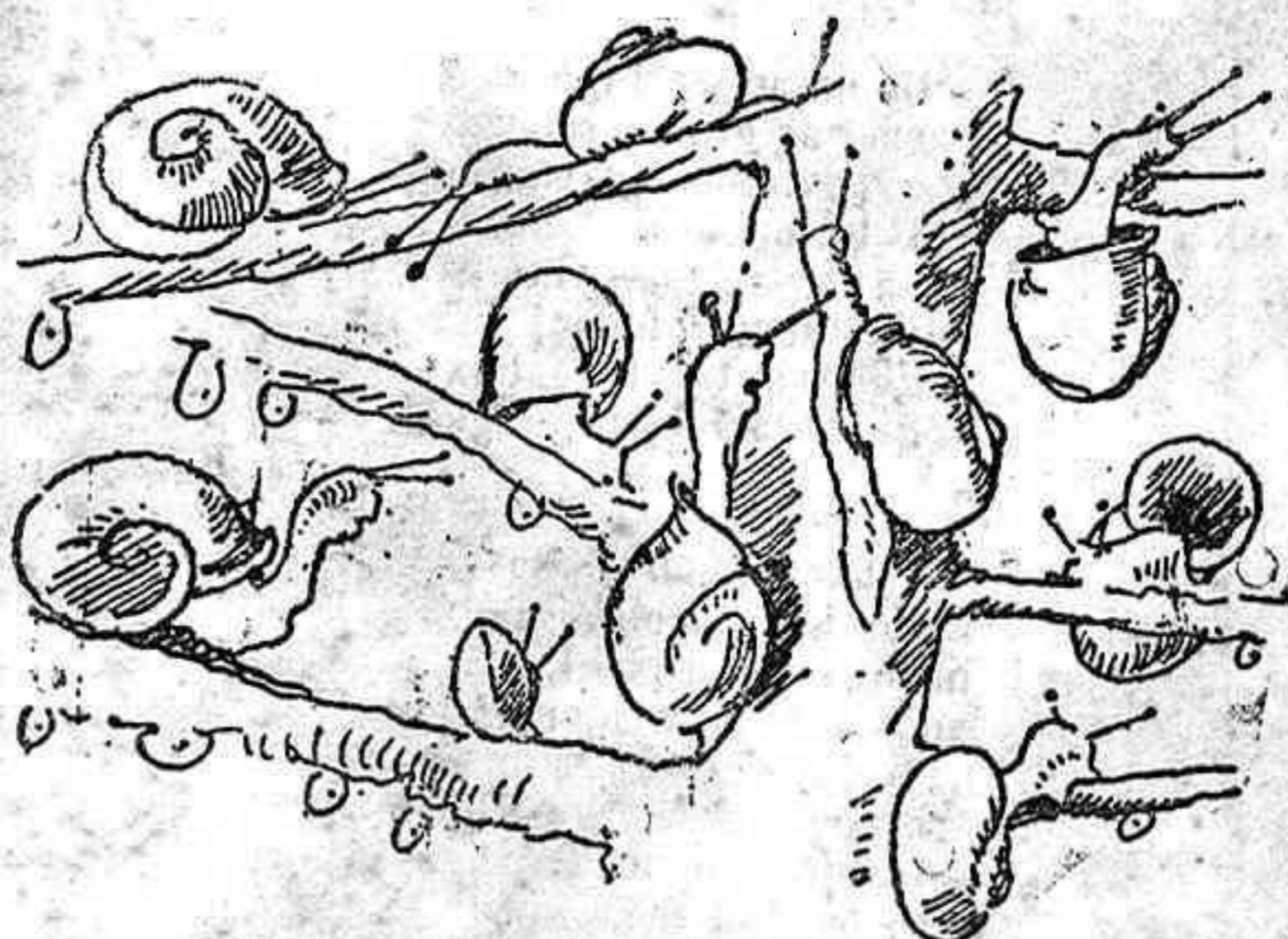
Un gran recurs... quant no s' en te d' altre.

Quant un ja 's rin del que dirán.

La democracia.

Lo que surt á deu quartos la lliura.

Lo que surt... ab un clau ó una punta d' etzebara.

Dinhen que ja cauben fetas del cel....
pero jo m' en dubto.